Józef Tischner urodził się 12 marca 1931 roku w Starym Sączu. Jego rodzice byli nauczycielami. Dzieciństwo i młodość spędził w Łopusznej, gdzie ojciec dostał posadę kierownika szkoły. Mieszkali w budynku szkolnym, to dlatego w późniejszych latach autor "*Historii filozofii po góralsku*" podpisywał się niekiedy "Józek Szkolny".

W czasie wojny Tischnerowie musieli na kilka lat opuścić Łopuszną. Przez pewien czas mieszkali w Rabie Wyżnej, a w 1942 r. ojca przeniesiono do szkoły w Rogoźniku, gdzie doczekali wyzwolenia. Tam też Józef Tischner-junior skończył szkołę powszechną oraz - w potajemnym nauczaniu - pierwszą gimnazjalną. W 1945 r. przyjęto go do gimnazjum w Nowym Targu, gdzie cztery lata później zdał tzw. dużą maturę. Następnie złożył papiery na Wydział Prawa UJ, mimo że podjął już wówczas decyzję, że zostanie księdzem. W maju 1950 r. zapukał do bramy seminarium przy ulicy Podzamcze w Krakowie. Pozostał studentem UJ - ale już na Wydziale Teologicznym.

Tischner postanowił poświęcić się nauce. Pod wpływem ks. prof. Kazimierza Kłósaka rozwijał zainteresowania filozoficzne, zgłębiając szczególnie filozofią niemiecką. Wzorem kaznodziei był mu ks. prefekt Jan Pietraszko - późniejszy biskup. Na ostatnim roku miał wykłady z etyki społecznej z ks. dr Karolem Wojtyłą. Święcenia kapłańskie przyjął 26 czerwca 1955 r. z rąk bp. Franciszka Jopa. Zachęcony przez księdza Kłósaka podjął studia na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie (lata 1955-1957). Po powrocie do Krakowa kontynuował je na Wydziale Historyczno-Filozoficznym UJ (1957-1959). Równocześnie, w tych samych latach pracował jako wikariusz w parafii św. Mikołaja w Chrzanowie i w parafii św. Kazimierza w Krakowie (1959-1963). W 1963 r. obronił doktorat u prof. Romana Ingardena na UJ.

Od 1963 r. wykładał filozofię w Wyższym Seminarium Duchownym (później - Papieskim Wydziale Teologicznym, a od roku 1981 - w Papieskiej Akademii Teologicznej) w Krakowie. W 1974 r. habilitował się w ATK. W tym czasie współpracował z "Tygodnikiem Powszechnym" i miesięcznikiem "Znak" (pierwsze teksty - 1965). W 1965 r. przeprowadził się z wikarówki parafii św. Kazimierza do domu księży profesorów przy ul. św. Marka 10, gdzie mieszkał do lat '90 XX w. W latach '70. odprawiał w kościele św. Marka słynne Msze święte dla przedszkolaków. Równocześnie pełnił obowiązki duszpasterza krakowskiej inteligencji, którą gromadziły jego głośne "trzynastki" w kościele św. Anny. Współpracował z wieloma środowiskami: lekarzami, uczonymi, artystami. Był cenionym rekolekcjonistą i wykładowcą.

W latach '70. i '80. włączył się w ruch niezależnych inicjatyw kulturalnych. Od roku 1980 wykładał filozofię dramatu w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej w Krakowie oraz filozofię na Wydziale Filologicznym UJ . Jego wykłady monograficzne przyciągały tłumy słuchaczy.

Z ruchem "Solidarności" związał się od początku jego powstania; 19 października 1980 r. wygłosił w Katedrze Wawelskiej głośną homilię do przywódców NSZZ "Solidarność" , która dała początek dziełu *"Etyka solidarności*". W 1981 r. był gościem I Ogólnopolskiego Zjazdu Delegatów "Solidarności". Wraz z działaczami NSZZ "Solidarność" Rolników Indywidualnych organizował w latach '80. pomoc dla rolników.

Jako kapelan Związku Podhalan zainicjował tradycję sierpniowych Mszy świętych w intencji Ojczyzny w kaplicy pod Turbaczem (od roku 1982), na które przybywali pielgrzymi z całej Polski. Równocześnie współtworzył Wydział Filozoficzny PAT (od 1981), pełnił funkcję jego dziekana, a od roku 1985 był profesorem nadzwyczajnym tej uczelni. Wybrany na rektora PAT, odmówił przyjęcia tej funkcji, pragnąc nadal zajmować się pracą naukową i duszpasterską. Współzałożyciel i prezydent Instytutu Nauk o Człowieku w Wiedniu (1981), wielokrotnie uczestniczył w organizowanych przez ten Instytut spotkaniach intelektualistów z Janem Pawłem II w Castel Gandolfo.

W roku 1993 otrzymał Nagrodę Polskiego PEN Clubu (w kategorii „za twórczość poetycką, prozatorską i eseistyczną"). Honorowe doktoraty przyznały mu Uniwersytet Łódzki i Wyższa Szkoła Pedagogiczna

w Krakowie. Był laureatem wielu nagród, między innymi im. Jurzykowskiego (1988), Pen Clubu (1993), im. Ksawerego Pruszyńskiego (1993). Kawaler Orderu Orła Białego (1999).

Autor wielu książek, w tym dzieł filozoficznych, zbiorów szkiców i esejów poświęconych problematyce filozoficznej, społecznej i religijnej. Wyszły drukiem tomy rozmów ("*Między Panem a Plebanem*" - z Adamem Michnikiem i Jackiem Żakowskim, 1995; *"Tischner czyta Katechizm*":, 1996, wraz z J. Żakowskim; *"Przekonać Pana Boga",* wraz z Dorotą Zańko i Jarosławem Gowinem, 1999). Sporym powodzeniem cieszyły się niewielkie objętościowo publikacje Tischnera o charakterze duszpasterskim, zwłaszcza rozważania etyczno-religijne *"Jak żyć?"* (wyd. 2, 1997) oraz *"Pomoc w rachunku sumienia*" (2000). Szczególne miejsce w Jego twórczości zajmują utwory pisane stylizowaną gwarą podhalańską, z których najbardziej znanym jest nawiązująca do tradycji góralskiej gawędy "*Historia filozofii po góralsku"* (1997).

Szeroką popularność przyniosły ks. Tischnerowi audycje radiowe (m.in. "Rozmowy bez pointy" prowadzone z Jarosławem Gowinem na antenie Radia Kraków oraz czytana tamże "Historia filozofii po góralsku") i programy telewizyjne. Po raz pierwszy ks. Tischner pojawił się w telewizji w maju 1981 r. - po zamachu na Ojca Świętego Jana Pawła II. Potem - dopiero w latach '90... Na uwagę zasługują zwłaszcza cykle "Siedem grzechów głównych po góralsku" (1995), którego był współscenarzystą, oraz "Tischner czyta Katechizm" (1996) - rozmowy prowadzone z Jackiem Żakowskim.

W ostatnich latach życia ciężko zachorował na raka krtani. Kolejne operacje pozbawiły Go możliwości mówienia. Mimo to prawie do ostatniej chwili wciąż pisał; z tego czasu pochodzą przejmujące teksty o Bożym Miłosierdziu. **Zmarł 28 czerwca 2000 r. w Krakowie. 2 lipca pochowano Go w Łopusznej**.

Źródło: Na podstawie materiałów SIW Znak, www.tischner.pl

Pobrane ze strony Biblioteki Uniwersyteckiej KUL im. Jana Pawła II w Lublinie